

Sygn. akt **V Ca 2292/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Beata Gutkowska</i>
Sędziowie:	SSO Bożena Miśkowiec (spr.) SSR del. Iwona Lizakowska - Bytof
Protokolant:	sekr. sądowy Przemysław Sulich

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko P. Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt II C 2360/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od P. Ż. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2292/15

UZASADNIENIE

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł zasądzenie od P. Ż. kwoty 43 204,49 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 8 859,99 złotych, liczonymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 13 czerwca 2013 roku, do dnia zapłaty, umownymi odsetkami od kwoty 25 554,46 złotych, liczonymi od 13 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, oraz ustawowymi odsetkami od kwoty 8 790,04 złotych, liczonymi od 13 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy w Lublinie wydał w dniu 20 czerwca 2013 nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od tegoż nakazu zapłaty pozwany P. Ż. nie kwestionował zawarcia z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowy kredytu bankowego z 19 listopada 2008 roku. W pierwszej kolejności podniósł, że spłata pożyczki była ubezpieczona, m.in. od utraty pracy. Pozwany z powodu choroby przestał pracować i regularnie spłacać pożyczkę. Bank nie uznał jednak ubezpieczenia i domagał się spłaty rat zgodnie z umową. Pozwany podniósł dodatkowo, że bank przeliczał dokonywane przez niego wpłaty oraz odsetki w sposób nierzetelny, a zatem niemożliwy do zweryfikowania. Ponadto wyjaśnił, że do 19 marca 2012 roku komornik sądowy wyegzekwował z jego emerytury kwotę 8 192,02 złotych, z czego wierzycielowi przekazał 5 859,92 złotych, w tym odsetki w wysokości 5 505,40 złotych. Wskazywał, że dokonał spłaty kredytu w dużo wyższej kwocie niż wskazuje powód.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie:

1. zasądził od pozwanego P. Ż. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 25 554,46 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od 13 czerwca 2013 do dnia zapłaty oraz kwotę 15 475,94 złotych z ustawowymi odsetkami od 13 czerwca 2013 do dnia zapłaty;
2. zasądził od pozwanego P. Ż. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 2 967,74 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2 400 złotych wynagrodzenia za zastępstwo procesowe;
3. przyznał radcy prawnemu P. S. kwotę 2 952 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu i poleca wypłatę tej kwoty ze środków Skarbu Państwa.

Podstawą tego wyroku były następujące ustalenia i rozważania:

W dniu 19 listopada 2008 roku pomiędzy pierwotnym wierzycielem pozwanego - (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a pozwanym P. Ż. została zawarta umowa kredytu gotówkowego (numer umowy (...)).

Na podstawie tej umowy bank udzielił kredytobiorcy kredytu gotówkowego w kwocie 30 000 złotych na okres od 19 listopada 2008 do 25 listopada 2011. Zgodnie z zapisami umowy pozwany zobowiązał się do spłaty udzielonego kredytu w 36 miesięcznych ratach, w wysokości oraz terminach ustalonych w planie spłaty, stanowiącym integralną część umowy (§ 8 umowy). Z § 5 umowy kredytu wynika, że od całego zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu, z wyłączeniem kwot należnych odsetek, bank nalicza i pobiera odsetki według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia kredytu wynosiła 10,5%. Zgodnie z treścią § 12 ust. 2 umowy - od kwot nie spłaconych w całości lub w części rat kredytu, za każdy dzień opóźnienia w spłacie, bank nalicza i pobiera odsetki według zmiennej stopy procentowej, obowiązującej w (...) Banku (...) Spółce Akcyjnej w okresie utrzymywania się zaległości w spłacie kredytu. Na dzień zawarcia umowy kredytu stopa procentowa dla kredytów przeterminowanych i postawionych po upływie wypowiedzenia w stan natychmiastowej wykonalności wynosiła 30% w stosunku rocznym. Z treści § 11 umowy wynika, że bank zaliczał wpłaty dokonywane przez kredytobiorcę w pierwszej kolejności na koszty własne, prowizje i opłaty, a następnie kolejno na: odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zapadłe (zaległe), zadłużenie przeterminowane z tytułu skapitalizowanych odsetek, zadłużenie przeterminowane z tytułu kredytu, odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu skapitalizowanych odsetek, zadłużenie z tytułu kredytu. Zgodnie z treścią § 16 wypowiedzenie umowy kredytu, w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, miało zostać poprzedzone wysłaniem do kredytobiorcy wezwania do zapłaty zaległych należności, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni.

Pismem z 22 września 2009 roku (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. wezwała pozwanego do zapłaty zaległej należności w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia. Według tego pisma, zaległość pozwanego na dzień 18 września 2009 roku wynosiła 2 931,91 złotych. Na powyższą kwotę składała się: kwota 2 330,12 złotych tytułem zaległych rat kredytu, kwota 532,21 złotych tytułem zaległych odsetek i opłat bankowych oraz kwota 69,58 złotych tytułem odsetek za nieterminową spłatę. Bank zastrzegł, że w przypadku niedokonania przez pozwanego wymaganych wpłat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania do zapłaty, wypowiada pozwanemu umowę kredytu z 19 listopada

2008 roku z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Bank poinformował, że łączne zadłużenie pozwanego na 18 września 2009 roku wynosiło 26 271,54 złotych. Na powyższe składała się: kwota 25 554,46 złotych tytułem niespłaconego kapitału, kwota 647,50 złotych tytułem odsetek i opłat bankowych oraz kwota 69,58 złotych tytułem odsetek za nieterminową spłatę. Wobec niespłacenia przez pozwanego zaległości, wypowiedzenie stało się skuteczne, a jego termin upływał po 37 dniach od otrzymania przez pozwanego pisma z 22 września 2009.

W dniu 5 stycznia 2010 bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie uzyskał na niego klauzulę wykonalności i skierował go do wykonania. Z zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z 18 sierpnia 2010 wynika, że na ten dzień dług pozwanego względem banku wynosił: 25 554,46 złotych - kapitał pożyczki, 4 719,62 złotych - odsetki, 148,96 złotych - koszty postępowania - 242,96 złotych inne koszty, 11,30 złotych - wydatki gotówkowe.

Na mocy umowy cesji z 9 grudnia 2011 powód - (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył od pierwotnego wierzyciela pozwanego - (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. - wierzytelności, wynikające z niespłaconej przez pozwanego umowy pożyczki z dnia 19 listopada 2008 roku, w zakresie kapitału w kwocie 25 554,46 złotych oraz odsetek w wysokości 8 492,04 złotych. Przeniesienie wierzytelności nastąpiło z dniem 14 grudnia 2011.

Odsetki maksymalne od kwoty 25 554,46 złotych, liczone za okres od 19 sierpnia 2010 (dzień wystawienia zawiadomienia pozwanego o wszczęciu egzekucji) do 12 czerwca 2013 (dzień poprzedzający wniesienie pozwu) wyniosły 16 261,73 złotych. Po dodaniu do tej kwoty odsetek, należnych bankowi na 18 sierpnia 2010, tj. kwoty 4 719,62 złotych, suma odsetek wynosi 20 981,35 złotych.

W toku postępowania egzekucyjnego Km 3586/10 komornik przekazał pierwotnemu wierzycielowi łącznie 5 959,92 złotych, przy czym z pierwszej przekazanej kwoty tylko 27,58 złotych zostało zarachowane na poczet odsetek, bowiem pozostała część, tj. 454,52 złotych, została przekazana tytułem wymienionych w zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji: kosztów postępowania (148,96 złotych) i innych kosztów (242,96 złotych) oraz zwrotu zaliczki na wydatki gotówkowe w postępowaniu (62,60 złotych). Łącznie na poczet odsetek komornik wyegzekwował 5 505,41 złotych. Ostatnia wyegzekwowana kwota 395,11 złotych została przekazana wierzycielowi 19 grudnia 2011.

Pismem z 14 stycznia 2012 roku wierzyciel pierwotny poinformował pozwanego o sprzedaży wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

Powód pismem z 30 stycznia 2012 roku wezwał pozwanego do zapłaty, w terminie 5 dni od dnia otrzymania wezwania, kwoty 35 353,86 złotych z tytułu niespłaconej umowy pożyczki, na którą składały się należności: 25 554,46 złotych z tytułu niespłaconego kapitału, 8 892,04 złotych z tytułu odsetek karnych, skapitalizowanych przez pierwotnego wierzyciela na dzień 15 grudnia 2011, oraz 907,36 złotych z tytułu odsetek karnych, liczonych od 16 grudnia 2011 roku do dnia 6 lutego 2012 roku.

Sąd Rejonowy zważył, że choć pozwany kwestionował rzetelność wyliczeń pierwotnego wierzyciela, to nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej, żeby udowodnić, że spłacił kapitał w kwocie wyższej, aniżeli 4 445,54 złotych.

W ocenie Sądu I instancji powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Z. z siedzibą w W. dochodził od pozwanego zapłaty łącznej kwoty 43 204,49 złotych z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy kredytu gotówkowego z dnia 19 listopada 2008 roku zawartej z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. wraz z odsetkami ustawowymi i umownymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na dochodzoną pozewm wierzytelność składa się kwota 25 554,46 złotych tytułem niespłaconego kapitału głównego, kwota 8 859,99 złotych tytułem skapitalizowanych na dzień 15 grudnia 2013 roku przez pierwotnego wierzyciela, umownych odsetek karnych oraz kwota 8 790,04 złotych tytułem umownych odsetek karnych, naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału za okres od 16 grudnia 2011 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. 12 czerwca 2013 roku.

Spośród zgłaszanych przez pozwanego P. Ż. twierdzeń Sąd Rejonowy uznał za uzasadniony jedynie fakt wyegzekwowania od niego w toku egzekucji komorniczej wyższej kwoty, aniżeli to wynika z umowy cesji i pozostałych wliczeń powoda. Kwota ta mogła być jednak zarachowana jedynie na poczet umownych odsetek z tytułu opóźnienia, ponieważ ani jedna wyegzekwowana przez komornika należność nie pokryła sumy należnych odsetek, które przecież nadal były naliczane od całej kwoty niespłaconego kapitału, tj. od 25 554,46 złotych.

Pozwany wskazywał, że jego kredyt był ubezpieczony od utraty pracy. Nie złożył jednak umowy ubezpieczenia, na którą się powołuje. Sąd Rejonowy nie znalazł też podstaw, aby uznać którekolwiek z postanowień umowy kredytu z 27 listopada 2008 jako niedozwolone klauzule umowne.

Poza sporem była okoliczność, iż na mocy umowy cesji wierzytelności z 9 grudnia 2011 roku powód nabył od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanego. Dotychczasowy wierzyciel został tym samym wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabył wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu.

Sąd podkreślił, że w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do sytuacji, określonej w hipotezie przepisu art. 512 k.c. Powód nie może zatem domagać się od pozwanego zapłaty kwoty 395,11 złotych, przekazanej do rąk cedenta po dacie cesji, ale przed zawiadomieniem o niej pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2002r., Nr 72, poz. 665 ze zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak ustalono, pozwany nie płacił rat kredytu i dlatego pierwotny wierzyciel wypowiedział w oparciu o § 16 ust. 1 pkt 1 umowy umowę kredytu. Od niezapłaconych w terminie rat kredytu, a od daty upływu terminu wypowiedzenia - od całego zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu, bank był uprawniony naliczać umowne odsetki za opóźnienie (§§ 12 oraz 18 umowy). Wysokość tych odsetek została określona w wysokości 30% w stosunku rocznym, ale powód żądał na podstawie przepisu art. 359 § 2² k.c. odsetek maksymalnych, tj. odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Sąd I instancji stwierdził, że powodowi należy się nabyta przezeń wierzytelność z tytułu niespłaconego przez pozwanego kapitału kredytu w kwocie 25 554,46 złotych. Od tej kwoty należało zasądzić w oparciu o powołane §§ 12 i 18 umowy kredytu w zw. z art. 359 § 2² k.c. odsetki umowne w wysokości nie przewyższającej odsetek maksymalnych.

Jak ustalono, na 15 grudnia 2011 roku wierzycielowi należały się odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 12 191,32 złotych, zaś za okres od 16 grudnia 2011 roku do 12 czerwca 2013 suma odsetek wynosiła 8 790,03 złotych. Całkowita kwota odsetek, należnych wierzycielowi z tytułu nieterminowej spłaty przez pozwanego kredytu, wyniosła 20 981,35 złotych. Komornik w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego wyegzekwował od pozwanego z tego tytułu kwotę 5 505,41 złotych, a zatem należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda skapitalizowane odsetki w kwocie 15 475,94 złotych, w pozostałym zaś zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

W oparciu o przepis art. 482 k.c., powodowi należały się odsetki od zaległych odsetek za opóźnienie od daty wniesienia pozwu, tj. od 13 czerwca do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o dyspozycję art. 100 k.p.c. Sąd uznając, że powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, orzekł o obowiązku zwrotu przez pozwanego na rzecz powoda całości poniesionych kosztów, na które składała się kwota: 541 złotych tytułem opłaty od pozwu, kwota 9,74 złotych tytułem opłaty manipulacyjnej od przelewu opłaty, koszty wynagrodzenia zastępstwa procesowego w wysokości 2 400 złotych, których wysokość została ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 roku (Dz. U z 2013 r. poz. 461 t.j.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych, ustalona na podstawie części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz. U. 2012 roku, poz. 1282).

Na podstawie § 19 ust. 1 i 3, § 3, § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz.490), Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego P. S. kwotę 2 952 złotych, w tym 552 złotych podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając orzeczenie w części, tj. w zakresie pkt 1 i pkt 2 wniósł o jego zmianę w części, tj. w pkt 1 i 2 sentencji poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie jego uchylenie wyroku w zakresie pkt 1 i 2 sentencji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie w II instancji według norm przepisanych, nieobciążanie pozwanego kosztami zastępstwa procesowego drugiej strony w przypadku oddalenia apelacji.

Skarżący zarzucił wyrokowi: 1) naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że to na pozwanym spoczywa ciężar dowodu wykazania nieistnienia wierzytelności objętej pozwem,

2) naruszenie art. 509 § 1 i § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nabył od cedenta (...) S.A. wierzytelność, której istnienia powód nie wykazał, 3) naruszenie art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i art. 95 la ustawy Prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie i uznanie w konsekwencji, że to na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia faktu nieistnienia wierzytelności dochodzonej pozwem, 4) naruszenie przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 244 §1 w zw. z art. 252 k.p.c. poprzez przyjęcie, że wyciągi z ksiąg rachunkowych banku i funduszu sekurytyzacyjnego stanowią dokument urzędowy i uznanie w konsekwencji, że to na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia faktu nieistnienia wierzytelności dochodzonej pozwem, 5) naruszenie art. 253 k.p.c. poprzez przyjęcie, że to pozwany winien wykazać dowodowo, że oświadczenia wskazane w wyciągach z ksiąg rachunkowych funduszu i banku są nieprawdziwe lub nierzetelne, 6) naruszenie przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego wyrażające się w błędnym przyjęciu, iż powód wykazał istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem, pominięcia znaczenia dowodów z których wynika, że wierzytelność nabyta przez powoda nie istnieje względnie została zaspokojona przed wniesieniem powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd II instancji przyjął za własne poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne stwierdzając, że znajdują umocowanie w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, jak również podzielił w całej rozciągłości wnioski sądu meriti, jako wywiedzione z tych ustaleń w sposób logiczny, przy prawidłowym uwzględnieniu porządku prawnego (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2005 r. IV CK 526/2004).

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia wskazanych w wywiedzionym środku zaskarżenia przepisów prawa procesowego, jak również przepisów prawa materialnego.

Sąd Okręgowy stwierdza, że w istocie strona czynna procesu wykazała zasadność dochodzonego pozwem roszczenia w zakresie uwzględnionym przez Sąd I instancji. Podkreślenia wymaga, że pozwany w toku procesu nie kwestionował, iż zawarł z (...) S.A. umowę kredytu gotówkowego, na podstawie której bank udzielił mu kredytu w kwocie 30,000 zł i że skutek swego stanu zdrowia i zaprzestania pracy, przestał uzyskany kredyt spłacać.

Nie ma racji skarżący, iż Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 509 § 1 i 2 k.c. Bezspornie bowiem strona czynna procesu wykazała, że na mocy umowy cesji wierzytelności z 9 grudnia 2011 r. nabyła od (...) Banku (...) S.A.

z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanego. Cesjonariusz nabył wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu.

Zaznaczyć należy, że Sąd I instancji słusznie uznał za uzasadniony i uwzględnił zgłoszony przez pozwanego fakt wyegzekwowania od niego w toku egzekucji komorniczej wyższej kwoty, aniżeli to wynika z umowy cesji i pozostałych wyliczeń powoda.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak było natomiast podstaw w stanie faktycznym sprawy dla uznania, że pozwany spłacił kredyt w całości lub większej, niż ustalił to Sąd Rejonowy, części. Strona bierna procesu nie wykazała bowiem, aby jej działania doprowadziły do wygaśnięcia wierzytelności cedowanej przez wierzyciela, tj. (...) S.A. na rzecz powoda. W świetle bowiem art. 6 k.c. to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że doszło do spłaty kredytu w kwocie wyższej niż przyznała strona przeciwna procesowi i wynikało z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Niewątpliwie ciężar dowodu w tej mierze spoczywał na apelującym, który nie udowodnił, aby doszło do wygaśnięcia dochodzonej niniejszym pozwem wierzytelności z tytułu wypowiedzianej umowy kredytu gotówkowego.

Za chybiony Sąd II instancji uznał zatem kolejny zarzut wniesionego środka zaskarżenia, tj. zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Nietrafny jest również zarzut pozwanego dotyczący braku wykazania przez powoda, że poprzedni wierzyciel wydał pozwanemu kwotę kredytu i z tego tytułu należy się mu jej zwrot. Jak bowiem podkreślono już powyżej, pozwany w toku procesu przyznał, że zawarł umowę kredytu, którego dotyczy niniejsze postępowanie. Przyznał też, że zaniechał spłaty zadłużenia wynikającego z tej umowy. Powyższe potwierdza niewątpliwie, że środki pieniężne z umowy zawartej z (...) S.A. zastały pozwanemu wypłacone. Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, zasadnie dokumenty przedstawione przez powoda nie budziły wątpliwości i stanowiły pełnoprawny materiał dowodowy sprawy w korelacji z umową cesji oraz dokumentami stanowiącymi wyciągi z konta pozwanego z których wynika, że w niewielkim zakresie doszło do częściowej spłaty kredytu. Nie budziło więc wątpliwości Sądu II instancji, iż powód wykazał w zakresie zasądzonym przez Sąd I instancji wierzytelność należną powódce od pozwanego.

Odnośnie podniesionej w apelacji kwestii dotyczącej ksiąg rachunkowych, wskazać należy, że przedłożenie przez powoda wraz z umową o przelew wierzytelności wyciągu z wykazu wierzytelności ze wskazaniem nazwiska pozwanego oraz skierowanie do pozwanego zawiadomienia o cesji na rzecz powoda, stwarza domniemanie faktyczne, iż wierzytelność ta została nabyta w ramach cesji i że powód jest uprawniony do jej dochodzenia przed sądem. Z domniemania faktycznego wynika, że określony fakt może być uznany za ustalony, na podstawie innych ustalonych w toku postępowania faktów oraz w oparciu o zasady doświadczenia życiowego i logicznego myślenia (art. 231 k.p.c.).

Wbrew twierdzeniom apelacji za bezpodstawny należało uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy (wartości) dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Postawienie tego zarzutu wymaga wykazania przez skarżącego naruszenia przez sąd konkretnych zasad lub przepisów przy ocenie określonych dowodów (por. z wyrokami Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, LEX nr 172176; z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, LEX nr 174185).

W apelacji pozwany nie przytoczył jednakże żadnych okoliczności, które wskazywałyby na przekroczenie przez sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. Nie powołał żadnych argumentów, które świadczyłyby o tym, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nastąpiła z uchybieniem zasadom doświadczenia życiowego, czy też regułem logicznego rozumowania, względnie właściwego kojarzenia faktów.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację pozwanego oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., zasądzając od przegrywającego pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej, zgodnie ze stawką określoną w § 6 pkt 5 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2002

r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.